

DIRE BOUND

SABLE SORENSEN

DIRE BOUND

WOLVEN VAN VERWOESTING 1

VERTAALD DOOR
SANNE HILLEMANS

LOFT Books
Amsterdam

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1162 4

ISBN 978 90 472 1280 5 (e-book)

© 2025 Sable Sorensen

© 2026 Nederlandse vertaling Loft Books, Amsterdam en Sanne Hillemans

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Dire Bound. The Wolves of Ruin*

Oorspronkelijke uitgever Requited/Hachette Book Group

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio, gebaseerd op

een ontwerp van Hachette Book Group, Inc.

Omslagillustratie © Sasha Vinogradova/David Coulson

Kaart © 2025 Andrés Aguirre Jurado

Dolk © Vectorcarrot/Shutterstock.com

Loft uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor iedereen die zijn of haar pijn
heeft weten om te zetten in kracht

WAARSCHUWING OVER DE INHOUD

Dit boek bevat volwassen en expliciete inhoud die voor sommige lezers misschien lastig is, waaronder expliciet geweld en situaties die niet geschikt zijn voor minderjarigen. Voor een volledige lijst van de inhoudswaarschuwingen en de tropes in dit boek kun je op de website van de auteur kijken: www.sablesorensen.com.

BRONNEN EN EXTRA INHOUD

Voor een overzicht van de vier roedels van Nocturna, een lijst met de gebruikte termen, een lijst met personages en de uitspraak van hun namen en een afspeellijst kun je de bronnen achter in het boek raadplegen. Let op: daar staan wel lichte spoilers in!

Bloed drupt in mijn rechteroog. Eén keer. Twee keer. Het verblindt en brandt.

Mijn gezicht betreft en ik slaak een gepijnigde jammerklacht. Het brandt verdomme, bloed in het oog. De pijn is echt. Het gejammer niet.

Als er iets is wat ik in mijn drieëntwintig jaar op aarde geleerd heb, is het dit: mannen krijgen zelfvertrouwen van vrouwen die pijn lijden. Dat wekt iets instinctiefs in ze op, iets wat diep vanbinnen zit, waardoor ze geloven dat ze de overhand hebben, zelfs als ieder logisch bewijsstuk schreeuwt dat ze dat zeker niet hebben.

Zelfvertrouwen maakt mannen slordig. En slordige mannen zijn gemakkelijke doelwitten.

We zijn vanavond in het Zuidelijke Kwartier, in een oud pakhuis voor emberwijn. De lucht meurt naar rottend fruit. Aan de randen van de ring branden fakkels die ons gevecht verlichten en de rest van de ruimte hullen in draaiende, dansende schaduwen. De menigte is verwachtingsvol stil, maar alsnog voelt de ruimte erg vol.

Mooi zo. Een groter publiek betekent een grotere pot.

Er klinkt een luid gebonk als mijn tegenstander me langzaam nadert, zijn voetstappen zijn zwaar. Bonk, bonk, bonk. Hij is een grote, vlezige man die zo'n vijftien centimeter langer is dan ik, waardoor hij ongetwijfeld denkt dat hij heel sterk is. Hij is niet het type dat kan begrijpen hoe dodelijk elegantie kan zijn.

'Ik zal ervoor zorgen dat je spijt krijgt dat je ooit geboren bent, meisje. Je zult een gesloten kist nodig hebben op je uitvaart.'

Godin, wat is deze gast saai. Maar ons publiek geniet ervan, hoor ik aan het verwoede gebrul.

Er drupt nog meer bloed in mijn ogen. Hij heeft me flink te pakken gehad met die rechtse hoek tegen mijn voorhoofd, dat moet ik hem nageven. Ik draai mijn hoofd opzij en veins zwakte. Mijn wang drukt tegen de vuile vloer van de boksring. Een flits van beweging in de glurende menigte trekt mijn aandacht, iemand probeert bij de rand van de ring te komen.

Lee. Hij zal wel net klaar zijn met werken. Hij slaat zijn gespierde armen over elkaar voor zijn brede borst. Zijn smetteloze boodschapperstuniek zorgt ervoor dat hij opvalt op deze louche plek. Dan trekt hij geamuseerd een wenkbrauw naar me op.

Ik stel me zijn diepe stem voor, alsof hij tegen me zegt: *speel niet zo met hem, Meryn. Maak dit gewoon af, zodat we verder kunnen met onze avond.*

Uiteraard heeft hij gelijk. Ik zou op dit moment veel liever op zijn schoot zitten dan met mijn gezicht tegen de vloer in deze meurende kuil liggen.

Nou, goed dan. Tijd om een einde te maken aan de show.

Mijn tegenstander komt dichterbij en ik kreun nog eens, terwijl ik wacht tot hij op precies de goede plek staat. Hij ziet de val die ik voor hem heb gezet niet eens, al is hij nog zó overduidelijk. Ik doe deze zet bij bijna ieder gevecht.

Hij wíl het gewoon niet zien, omdat ik hem zelfverzekerd heb gemaakt. Hij weet zeker dat hij de man gaat zijn die Meryn Cooper neer gaat halen, de beruchte Zwerfkat van het Oostelijke Kwartier.

Idioot.

Eindelijk is hij bij me en hij reikt naar me om me vast te pakken, of om op me te gaan zitten, of om me te wurgen... Iets voorspelbaars, in ieder geval. De menigte brult nog eens en alle schuimbekkende, dronken gokverslaafden bidden dat hij me eens goed te grazen zal nemen, dat ze eindelijk eens winst zullen pakken door te wedden tégen de vrouw.

Hij leunt naar me toe, zijn ranzige adem waait in mijn gezicht en dat is het moment dat ik mijn slag sla. Ik haak mijn been om het zijne en druk mijn hiel met alle kracht die ik in me heb tegen de vlezige holte van zijn knie. Dan rol ik opzij, weg bij hem, en veer ik overeind.

‘Kut!’ Hij stort neer op de grond en maakt een flinke smak, waardoor de vloer onder me lijkt te trillen. De lucht suist uit zijn longen en creëert een hoorbaar sissend geluid.

De man probeert overeind te krabbelen, maar voordat hij verder kan komen dan op handen en knieën, sla ik toe. Ik trap hem tegen zijn neus en geniet van het zoete krakende geluid als hij breekt. Robijnrood bloed sijpelt over zijn gezicht en drupt op de vloer. Hij valt achterover op zijn kont.

Voordat hij weer een poging kan doen zich te herstellen, spring ik boven op hem. Ik geef hem een knietje in zijn kruis om hem op de grond te houden, daarna pin ik hem vast om zijn gezicht te trakteren op nog meer klappen. Ik ben niet uit op zijn dood; ik speel gemeen, maar niet zó gemeen. Ik zorg er alleen voor dat hij niet kan opstaan.

Mijn knokkels barsten open ondanks de vele eeltplekken en littekens. Bloed sijpelt tussen mijn gekromde vingers door. Heel even laat ik mezelf genieten van de adrenalinekick van de pijn, de heldere focus die ik ervan krijg.

Dan druk ik mijn onderarm tegen de luchtpijp van de man totdat hij bijna stikt. 'Ik geef me over.'

Met open hand sla ik hem. Gewoon omdat het leuk is, en omdat het dramatisch overkomt als zijn hoofd dan opzijzweept. 'Zeg dat eens wat luider. Alsof je het meent. Laat ze je zelfs in het kasteel horen.'

'Ik geef me over!'

Uit de menigte stijgt boos gemompel op als ik de man loslaat en opsta om het bloed van mijn voorhoofd te vegen. De presentator van de gevechten van vanavond stapt de ring in, een gezette man met een dikke snor. Hij heft mijn pols in de lucht en verkondigt: 'Zwerfkat wint! Het volgende gevecht begint over twintig minuten.'

Munten wisselen van hand en alle winst gaat naar de paar mensen die slim genoeg waren om hun zilver op mij in te zetten. Het verbaast me altijd een beetje hoe enorm veel mensen wedden op de andere man. Zelfs als het verleden uitwijst dat ze dat beter niet kunnen doen.

Een handdoek raakt me in het gezicht en ik trek de stof van me af om te zien dat mijn trainer en buurman, Igor, me opneemt. Zijn bruine, verweerde gezicht is niet te lezen. Ik duik onder de zijkant van de ring door en loop met uitgestoken handpalm naar hem toe.

'Je wilt ook altijd meteen je geld, hè?' bromt Igor.

'Ik?' Ik knipper een paar keer en mijn stem is hoog en zoet. 'Een beschaafd vrouwtje als ik zou toch nooit denken aan zoiets primitiefs als zilver? Het enige waar ik om geef is thee en jurken en roddels.'

‘Pas maar op, straks zorg je er nog voor dat die wond op je voorhoofd weer bloedt.’ Igor drukt mijn verdiensten in mijn hand. ‘Goed gedaan, meid. Duurde wat mij betreft wel *nét* iets te lang. Met al dat gepijnigde kreunen van jou zou je zo bij het theatergilde kunnen.’

Ik haal mijn schouders op en tel de munten, waarna ik vlug wat rekenwerk doe. Vandaag acht zilver; dat zou genoeg moeten zijn om de komende twee weken voor moeders medicijnen van de apotheek te betalen. ‘Je weet toch dat het publiek hoop nodig heeft, Igor. Het is voor ons allemaal leuker als ze daadwerkelijk denken dat ze kans maken op de winst.’

‘Wat er maar voor nodig is om jou te laten winnen, meid.’ Hij geeft me een waterfles en ik drink gulzig. ‘Davey organiseert over twee weken een gevecht voor Colbridge. Weet je hem nog, die gladjanus van vorig jaar? Zin om hem nog een keer aan te pakken?’

Ik laat mijn nek kraken en scan de volle ruimte, op zoek naar Lee. Ondanks mijn ongebruikelijke lengte is het lastig om over alle hoofden heen te kijken.

‘Ja hoor, als je maar zorgt dat de minderheid op mij inzet. De apotheker heeft de prijzen weer verhoogd. Blijkbaar groeien bepaalde ingrediënten alleen dicht bij het front en is het lastiger om daar aan te komen. Volgende keer hoop ik twee keer zoveel te verdienen als nu.’

Igors altijd aanwezige frons wordt dieper. Hij is het type dat er ongelukkig uitziet. Dat is altijd al zo geweest, zo lang als ik hem ken. En ik ken hem al mijn hele leven.

Waarschijnlijk biedt hij zo aan om me te helpen met de kosten van moeders medicijnen, maar dat aanbod wijs ik al jaren af. Iedereen heeft het moeilijk. Ik ga echt geen eten van Igors bord jatten. We redden ons wel, dat doen we altijd.

Op dat moment wordt er een warme arm om mijn schouders gelegd en ik word overspoeld door de geur van dennenzeep, een vertrouwde geur die me meteen op mijn gemak stelt. Ik leun tegen Lees harde lichaam aan en kijk op naar zijn gezicht. Zijn scherpe kaaklijn is bedekt met lichte stoppels en hij heeft oogverblindende zeeblauwe ogen. Hij slaagt er altijd in te komen opdagen voor mijn gevechten en hij slaagt er altijd in mij daarmee te behagen. Het is fijn om voor eens in mijn leven iemand aan mijn zijde te hebben wiens steun eindeloos betrouwbaar is.

Lee schenkt me een duivelse grijns waarvan mijn dijen even samendruk-

ken en heft een klein, rinkelend zakje op. 'Goed gevecht, katten. Koop namens mij maar wat leuks voor de naamdag van je zusje.' Hij steekt het zakje in mijn zak als ik mijn armen om hem heen sla en zijn gezicht naar het mijne trek, wanhopig op zoek naar zijn aanraking.

Voordat ik hem kan zoenen, wordt er een keel geschraapt. Ik kijk op en mijn wellustige brein wordt wazig.

'Ik moet Davey even spreken over het volgende gevecht,' zegt Igor, die ongemakkelijk zijn gewicht heen en weer verplaatst. 'Dan kunnen jullie alleen zijn. Kom me nog even opzoeken voor je vertrekt, Meryn.' Hij draait zich om en loopt snel weg.

Aan de lach die uit me borrelt kan ik niets doen. 'Arme Igor. Volgens mij hebben we hem getraumatiseerd.'

Lee werpt me een lome grijns toe. Zijn handen grijpen mijn heupen vast, zo strak dat er een duistere belofte van uitgaat. Hij brengt zijn mond naar mijn oor. 'Blij dat hij mijn gedachten niet kan lezen,' fluistert hij. De hitte zorgt ervoor dat mijn hartslag veel te snel gaat. 'Dan zou hij me nooit meer aan durven kijken.'

Ik kom dichterbij, maar opeens is er commotie. Een slonzige man baant zich een weg door de menigte. Zijn vergeelde, onscherpe ogen kijken mij kwaad aan.

'Jij kutwijf!' Zijn stem is niet meer dan gemompel en hij strompelt naar voren. 'Je hebt de weddenschap gemanipuleerd, jij stomme, kleine trut. Ik weet het wel!'

Ik lach. 'En met die mond kus jij je moeder?'

Lee slaat ons kalm gade, al krullen zijn mondhoeken even geamuseerd op.

De man trekt een mes uit zijn zak en het botte lemmet glinstert in het zwakke licht. Er is altijd iemand die het niet kan uitstaan dat ik gewonnen heb, die het zich te veel laat raken.

'Door jou ben ik mijn laatste zilver kwijt! Daar ga je voor boeten.'

Hij zwaait met zijn mes in mijn richting, maar voordat hij nog een stap doet, ben ik al in beweging. Na een scherpe trap tegen zijn pols glipt het mes uit zijn hand. Ik vang het wapen voordat hij de tijd heeft om te knipperen en druk de rand ervan in een snelle beweging net onder zijn adamsappel.

'En wat was precies je plan? Nou? Je ging... wat? De persoon die n t een

bruut en populair gevecht heeft gewonnen confronteren met dit sneue dinnermesje? Was je van plan me in te maken met dit extreem gevaarlijke wapen waar je overduidelijk zo vaardig mee kunt omgaan?’

Ik druk het mes harder in zijn keel en er ontstaat een dun, rood lijntje bloed onder het lemmet. De man sist. Een urinegeur dringt mijn neus binnen en ik besef dat hij in zijn broek heeft geplast. Triest.

‘Dat krijg je ervan als je tégen een vrouw wedt. En donder nu op, verdomme. Als ik je kop nog eens zie bij een van mijn gevechten, dan maak ik je af.’

De man werpt me nog een laatste verwilderde blik toe voordat hij zich omdraait en zich weer door de menigte haast. Niemand neemt de moeite hem na te kijken. Iedereen hier is te druk bezig met zich voorbereiden op het volgende gevecht.

‘Fucking idioot,’ mompelt Lee binnensmonds. Dan pakt hij mijn hand in zijn grote hand en begint door de menigte te lopen. Hij trekt mij met zich mee naar een cluster tafels en stoelen aan de zijkant van de ruimte. We nemen plaats en meteen trekt hij de rugzak die hij bij zich heeft open, om daar een ontsmettende crème en wat verband uit te halen. Hij trekt me op mijn stoel naar zich toe en legt dan zijn lange vingers tegen mijn kin, terwijl hij met de prikkende crème mijn voorhoofd dept. Zijn handelingen zijn zachtaardiger dan hoe een man me ooit eerder aangeraakt heeft.

‘Stilzitten, katten,’ zegt hij. Zijn strenge stem duldt geen tegenspraak. ‘Deze is echt venijnig.’

Sinds hij een jaar geleden naar deze gevechten begon te komen, is dit ons ritueel voor erna. Ik raak gewond; hij lapt me op. Ik vind het fijner dan ik ooit zou toegeven, dat iemand zo voor me zorgt.

We hebben elkaar ontmoet op de markt in het Noordelijke Kwartier. Ik kwam Saela ophalen van school toen een geschrokken paard los wist te breken van zijn koopman. Het beest denderde op mijn zusje af en ik stond te ver weg om daar iets tegen te doen. Op dat moment voelde ik me zo hulpeloos, ik wist zeker dat ik op het punt stond haar te zien sterven.

En toen opeens sprong Lee ertussen. Hij hief zijn handen in een kalmerend gebaar en het paard... stond gewoon opeens stil. Hij suste het dier en redde het leven van mijn zusje.

Ik liep naar hem toe om hem te bedanken en zodra we oogcontact maakten, wist ik dat ik de zijne zou zijn. Er is een speciale man voor nodig om zo’n wild beest te temmen.

‘Maakte je je net zorgen? Toen die man me aanviel?’ vraag ik. Hij is ongebruikelijk stil.

Lee diepe en onleesbare blik vindt de mijne. ‘Ik wist wel dat de Zwerfkat haar mannetje zou staan. Maar ik zou willen dat je eerder een einde aan je gevechten zou maken. Dit soort verwondingen zijn onnodig. Op een dag, Meryn... Op een dag kom je misschien tegenover iemand te staan die je te slim af is. En dan zie je het misschien niet eens aankomen.’

Met één vinger streelt hij mijn wang en ik kruip bij hem op schoot, trek hem dicht tegen me aan.

‘Dank je,’ fluister ik tegen zijn lippen. ‘Dat je me oplapt. Dat het je iets kan schelen als ik gewond raak.’

Lee wikkelt één hand om mijn donkere haar en houdt me op mijn plek, terwijl hij zijn lippen op de mijne drukt. Zijn andere hand legt hij op mijn rug en hij trekt me verder op zijn schoot, waardoor ik voel hoe hij onder me een stijve krijgt. Door dat gevoel kreun ik in zijn mond en hij trekt zich terug om me met één blik vast te pinnen.

‘Kom vanavond naar mijn huis,’ zegt hij; een eis, geen vraag.

Lee heeft een eigen kleine flat in een gebouw in het Noordelijke Kwartier, al woont hij daar als boodschapper van het kasteel slechts een gedeelte van de tijd. Hij pakt af en toe tussen twee diensten een paar uur slaap in de slaapzalen van het kasteel. Zelf ben ik er zo vaak als ik maar kan, maar door mijn moeders gesteldheid en de zorg voor Saela zie ik hem lang niet zo vaak als we allebei zouden willen.

Ik sta op het punt in te stemmen als een zware stem zegt: ‘Meryn.’

Igor beent met grote passen door de menigte en zijn gezicht staat grimmig. ‘Er gaan geruchten rond dat er nog een kind is vermist uit het Oostelijke Kwartier.’

Mijn maag lijkt weg te zakken als ik me vlug losmaak van Lee en opsta. ‘Omschrijving?’

‘Een meisje. Tien of zo. Ze zeggen... Ze zeggen dat ze donker haar en bruine ogen heeft.’

Nee.

Ik werp Lee een snelle blik toe en ben in gedachten nu al bezig met de snelste route naar huis.

‘Ga maar,’ zegt Lee vlug. Hij staat ook op. ‘Je moet.’

Ik knik instemmend.

‘Meryn,’ zegt Igor. ‘Het zouden wel honderd meisjes kunnen zijn.’

Maar ik luister al niet meer. Ik ben al door de rumoerige menigte aan het lopen, terwijl mijn hart verwoed bonst. Hout snijdt in mijn handpalmen als ik de uitgang van het pakhuis openduw en de altijd ijzige avondlucht slaat me in het gezicht. Ik ben zo snel vertrokken dat ik vergeten ben mijn spullen te pakken of mijn versleten jas aan te doen. Maar ik weet zeker dat Igor mijn spullen wel verzamelt.

Wie heeft er ook een jas nodig als paniek je bloed al verwarmt?

De straten van het Zuidelijke Kwartier – de wijk die het verst bij het kasteel vandaan ligt – zijn zoals altijd griezelig donker en mistig. De inwoners van deze wijk gaan de weinige centen die ze hebben niet uitgeven aan straatverlichting. Ze zouden de duisternis van deze wijk toch niet kunnen verbannen; dit kwartier heeft de duisternis in zijn botten zitten.

Zuid is waar je heen gaat als je iets illegaals, heimelijks of moraal dubieus wilt doen. Een paar straatlantaarns gaan je daar niet van weerhouden.

Ik doe een snelle berekening. Een normale route van Zuid naar Oost duurt minstens vijfenveertig minuten als je het hoofdpad door het Centrale Kwartier volgt. Maar ik ben snel; het voordeel van mijn lange, gespierde benen. En ik ken de wijken die geen enkel welopgevoed persoon zou moeten kennen op mijn duimpje.

Ik denk dat ik er binnen twintig minuten kan zijn. Misschien vijftien, als ik steegjes neem.

Dus haal ik diep adem om mezelf op te peppen en dan begin ik te sprinten. Ik ren langs de vele vervallen pakhuizen. Mijn benen dragen me over het vieze marktplein in Zuid en dan ga ik de steegjes langs de huurkazerne in, in de wijk die tussen het Centrale en het Oostelijke Kwartier ligt.

De lucht hier ruikt naar armoede en ik probeer door mijn mond te ademen zodat ik de geur van ongewassen lichamen kan negeren. Al is Zuid de armste wijk, in Oost is het niet veel beter. Geen enkele plek in de koninklijke stad Stormfrost is echt welvarend.

We horen weleens geruchten over hoe overvloedig de Bonded leven. Zij hoeven zich in ieder geval geen zorgen te maken dat hun kinderen midden in de nacht ontvoerd worden uit hun bedden.

Saela.

Die gedachte drijft me voort en ik ga nog sneller. Mijn longen en benen branden tegelijkertijd. Als ik de grens tussen Centraal en Oost nader, torent

het kasteel van koning Cyril met zijn massieve grijze stenen boven alles uit. Door de goed verlichte muren lijken de straten hier helderder.

Ik duik onder waslijnen door en spring over gaten in de weg van kinderkopjes. Sneller en sneller en sneller. Ik race langs de randen van Oost totdat ik eindelijk op het marktplein van ons Kwartier ben. Het is er schoner dan op het plein in het Zuidelijke Kwartier, want de mensen in onze buurt gebruiken het plein daadwerkelijk.

Het geluid van een moeder die luid huilt wordt meegedragen door de nacht. O, godin, alsjeblieft niet.

In de mist dromt een menigte samen. Ik dring naar voren en duw de andere mensen opzij totdat ik het midden bereik.

Niet mijn moeder, niet mijn moeder.

De vrouw op de grond kijkt naar me op, haar ogen zijn nat. Het is mevrouw Sawyer, een naaister die een paar straten verderop woont. Haar man en zoons omringen haar. Weer klinkt haar weeklacht.

‘Leesa,’ zegt ze kreunend. ‘Leesa!’

De knoop in mijn borst wordt wat losser, maar gaat niet weg.

Leesa Sawyer is een van Saela’s goede vriendinnen van de basisschool. Ze smeekt me altijd of ik haar wil laten zien hoe ze iemand een klap moet verkopen, maar ik weet dat haar puriteinse ouders daar niet blij mee zouden zijn. Leesa is vrolijk en grappig en slim. Althans, dat was ze.

Nu is Leesa de laatste toevoeging aan een steeds langer wordende lijst met kinderen die verdwenen zijn. En de grippers geven nooit terug wat ze gejat hebben.

Ik neem afstand van de menigte en probeer op adem te komen. Dan loop ik in de richting van mijn huis. Alle woningen hier zijn stenen vakwerkhuisen en ons huis is daarop geen uitzondering – al is het wel iets kleiner dan de omliggende huizen. Mijn vader zei altijd dat hij nog een tweede verdieping wilde toevoegen.

Maar goed, toen kwam hij nooit meer terug van de oorlog, dus dat is er niet van gekomen.

Ik loop onze donkere straat in en het geluid van mijn stappen echoot tegen de stenen gebouwen. De dakpannen van ons huis zien er versleten uit, merk ik op. Een taak voor een andere dag.

Binnen is het donker, op een enkele kaars na, die staat te branden op de verder lege schoorsteenmantel in de woonkamer. Moeder is aan het ijs-

beren, haar haren zijn niet geborsteld en zitten wild. Ze mompelt wat in zichzelf en trekt aan haar door de motten aangetaste nachtjapon, die binnenstebuiten zit. Als ze mij ziet, lichten haar ogen op van een verschrikkelijke, lege herkenning. Ik vraag me af tegenover welke vreemde ik nu sta.

Mijn hart verkrampst. Als ze in deze staat is, kent ze me niet. Dan kent ze niemand. Ze is verloren in een wereld die haar brein zelf verzonnen heeft. Soms is ze lief in haar gekte, dan koert ze en doet ze aardig. En soms is ze gewelddadig, maakt ze de paar bezittingen die we hebben kapot en heeft ze losse handjes.

Als ze tijdens mijn afwezigheid zo doet, dan weet Saela dat ze zichzelf in onze kamer moet opsluiten. Alleen ik heb de sleutel.

‘Lumina!’ roept mijn moeder uit, haar stem klinkt gepijnigd. Ze haast zich naar me toe en klampt zich stevig – haast pijnlijk – vast aan mijn arm. ‘O, Lumina. Ze waren vandaag echt verschrikkelijk, de tweeling. Ze proberen je te vinden, maar ze luisteren nooit naar me. Nooit, nooit, nooit...’

‘Moeder, stil maar.’ Ik strijk met een hand over haar haren; voorzichtig, kalmerend. Lumina en de tweeling – wie dat ook mogen zijn – komen vaak voor in haar waanbeelden. ‘Kom mee naar je bed. Dan zorg ik dat de tweeling weggaat.’

Ik leid haar naar haar kamer en help haar op het bobbelige matras. Dan reik ik naar het medicijnflesje op haar nachtkastje, het medicijn dat we bij de apotheek halen. Zowel de apotheker als de arts zegt dat het haar helpt met haar aanvallen. Op sommige dagen is dat waar, maar vaak lijkt het erop dat niets haar meer terug kan brengen. Ik voer haar een dikke lepel vol met het slijmerige, stinkende medicijn en trek haar kriebelende, te dunne dekentje over haar heen.

Moeder neemt de dosis zonder te protesteren en haar ogen vallen haast dicht zodra haar hoofd het kussen raakt. Mijn maag draait zich om terwijl ik naar haar kijk. De pijn van dit alles – van het moeten drogeren van mijn eigen ouder zodat ze meewerkt – wordt nooit minder. Eindelijk wordt haar ademhaling regelmatig. Dan ga ik bij Saela kijken.

Zoals ik al dacht heeft Saela onze kamerdeur op slot gedaan, dus ik haal de sleutel uit mijn zak en laat mezelf binnen. Mijn zus ligt ingenesteld op haar kleine bed en slaapt diep. Haar donkere haar ligt verspreid over haar dunne kussen. Ze is tien, bijna elf. Net zo oud als Leesa Sawyer.

Nu ze slaapt lijkt Saela zoveel op onze vader; de vader die zij nooit gekend